

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 197/2010-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Marianny Mochnáčovej v konaní o sťažnosti E., P., zastúpeného advokátkou JUDr. O. M., P., ktorou namietalo porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Rob 198/94 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Rob 198/94 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Prešov prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Rob 198/94 konal bez zbytočných prietáhov.

3. E. P. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Prešov p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Prešov je p o v i n n ý uhradiť výrobnému družstvu E. P. trovy právneho zastúpenia v sume 303,31 € (slovom tristotri eur a tridsaťjeden centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. O. M. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 197/2010-20 z 27. mája 2010 v časti prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť výrobného družstva E. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietalo porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Rob 198/94 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. E 3629/94, v rámci ktorého prebiehalo na okresnom súde konanie o nútený výkon súdneho rozhodnutia, ústavný súd podľa § 25 ods. 2 v nadväznosti na § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odmietol pre oneskorenosť.

2. Zo sťažnosti z a predložených príloh vyplýva, že sťažovateľ si súdnou cestou uplatnil nárok na zaplatenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi P. J. (ďalej len „dlžník“). Okresný súd jeho návrhu na začatie konania zo 14. januára 1994 vyhovel a 28. júna 1994 vydal v napadnutom konaní platobný rozkaz, ktorý bol 2. augusta 1994 doručený aj sťažovateľovi a mal byť doručený aj dlžníkovi. Po doručení platobného rozkazu sa

sťažovateľ opäť obrátil na okresný súd s návrhom na výkon rozhodnutia súdu predajom hnutelných vecí dlžníka, ktorý bol súdu doručený 14. októbra 1994. Okresný súd v ďalšom konaní vedenom pod sp. zn. E 3629/94 začal s vykonávaním úkonov smerujúcich k uspokojeniu sťažovateľovej pohľadávky pri navrhnutom spôsobe výkonu rozhodnutia pokusom o súpis hnutelných vecí dlžníka. Prvý pokus súdu, ku ktorému došlo 9. novembra 1995, bol neúspešný. Ďalší pokus súdu vykonaný 18. júna 1996 bol úspešný v tom, že sa súdnemu vykonávateľovi podarilo osobne skontaktovať s dlžníkom, ktorý vzniesol námietky proti realizovanému výkonu rozhodnutia súdu z dôvodu nedoručenia exekučného titulu – platobného rozkazu súdu z 28. júna 1994. Vzhľadom na dlžníkom vznesené námietky výkonu rozhodnutia súdu bol spisový materiál postúpený Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ktorý sa vo svojom rozhodnutí z 19. mája 1998 stotožnil s dlžníkom nastolenými námietkami a predmetnú právnu vec vrátil okresnému súdu na rozhodnutie o návrhu dlžníka na zastavenie výkonu rozhodnutia súdu. Okresný súd po ním vykonanom šetrení v smere naznačenom krajským súdom vo veci výkonu rozhodnutia sťažovateľa proti dlžníkovi o zaplatenie sťažovateľovej pohľadávky svojím rozhodnutím z 1. marca 2002 konanie zastavil. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 21. marca 2002. Dňa 30. apríla 2010 pristúpil okresný súd v napadnutom konaní k znaleckému skúmaniu pribratím znalca z odboru písomznanectva, odvetvia ručného písma, ktorého úlohou je verifikovať podpis dlžníka pri doručení platobného rozkazu z 28. júna 1994.

3. *Sťažovateľ v podstatnom uviedol, že „... Listom zo dňa 17. 2. 2006 družstvo... žiadalo súd o preverenie tejto veci a neodkladné pokračovanie v konaní. Súd však naďalej vo veci – ani doposiaľ nekonal.“.*

4. Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol ústavnému súdu, aby nálezom rozhodol:
„1. Ústavný súd SR vyslovuje, že nekonaním Okresného súdu v Prešove v obchodnej veci navrhovateľa – E. P. ... konanej na Okresnom súde v Prešove pod č. k. 1 Rob 198/94... došlo k porušeniu základného ústavného práva na prerokovanie veci bez prietahov – zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,

2. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 3 000,00 Eur, ktorú sumu je mu povinný vyplatiť Okresný súd v Prešove do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu a náhradu trov tohto konania.“

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania. Za okresný súd jeho podpredsedníčka listom zo 7. mája 2010 a právna zástupkyňa sťažovateľa zaujala stanovisko k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom zo 14. júna 2010.

5.1 Podpredsedníčka okresného súdu vo vzťahu k postupu súdu v napadnutom konaní a podanej sťažnosti v podstatnom uviedla:

„Po pripojení spisového materiálu som zistila, že vec IRob 198/94 bola založená do archívu, napriek tomu, že uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 201/98-13 z 19. 5. 1998, nachádzajúceho sa v spise E 3629/94, bolo uložené Okresnému súdu Prešov vykonať dokazovanie na zistenie, či odporca prevzal do vlastných rúk platobný rozkaz č. k. IRob 198/94-4 z 28. 6. 1994.

Sťažovateľ využil svoje právo na podanie sťažnosti na prietahy v konaní na Okresnom súde Prešov. Sťažnosť bola vedená pod sp. zn. Spr. 2253/2001, pričom bola posúdená ako dôvodná.“

5.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa v stanovisku zo 14. júna 2010, ktorým reagovala na vyjadrenie podpredsedníčky okresného súdu, uviedla:

„... vyjadrením bolo totiž potvrdené využitie práva na podanie sťažnosti pre prietahy v predmetnom konaní na tomto súde, ktorá bola posúdená ako dôvodná. Z tohto vyjadrenia je tiež zrejmé, že v konaní je pokračované až v súčasnosti – po podaní ústavnej sťažnosti.“

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou namietaného porušenia práv – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

7. Zo sťažnosti a z jej príloh, vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 1 Rob 198/94 ústavný súd zistil:

- dňa 18. januára 1994 bol okresnému súdu doručený návrh na začatie konania,
- dňa 28. júna 1994 bol okresným súdom vydaný platobný rozkaz na sumu rovnajúcu sa výške pohľadávky navrhovateľa (sťažovateľa),
- dňa 2. augusta 1994 prevzal okresným súdom vydaný platobný rozkaz navrhovateľ (sťažovateľ) aj odporca (dlžník), do súdneho spisu bolo založená doručka,
- dňa 17. februára 2006 bolo okresnému súdu doručené podanie navrhovateľa (sťažovateľa), v ktorom poukazuje aj na prieťahy v predmetnom konaní,
- dňa 30. apríla 2010 okresný súd pribral do konania znalca z odboru písomoznalctva, odvetvia ručného písma.

7.1 K prehľadu úkonov okresného súdu v napadnutom konaní treba spomenúť aj postup okresného súdu v konaní o nútený výkon rozhodnutia súdu, ktorý bol nariadený uznesením okresného súdu z 18. novembra 1994 v konaní vedenom pod sp. zn. E 3629/94, v rámci ktorého krajský súd na odvolanie dlžníka rozhodol 21. augusta 1998 uznesením sp. zn. 2 Co 201/98 o vrátení veci prvostupňovému súdu na rozhodnutie o návrhu dlžníka na zastavenie výkonu rozhodnutia podľa § 268 ods. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien (ďalej len „OSP“) a zároveň vyjadril svoj názor a odporúčanie okresnému súdu na ďalší postup v napadnutom konaní: *„V danom prípade bude úlohou prvostupňového súdu zistiť, či povinný prevzal platobný rozkaz zo dňa 28. 6. 1994 č. k. 1 Rob 198/94 do vlastných rúk... a potom rozhodnúť o návrhu podľa § 268*

ods. 1 písm. a) OSP.“. Po vrátení věci okresný súd rozhodol uznesením č. k. E 3629/94-19 z 1. marca 2002 o zastavení výkonu rozhodnutia nariadeného uznesením z 18. novembra 1994 tohto súdu v konaní vedenom pod sp. zn. E 3629/94 v celom rozsahu, a to z dôvodu, že „*súd... zistil, že platobný rozkaz zo dňa 28. 6. 1994 č. k. 1 Rob 198/94 nebol povinnému doručený, preto nemohol nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. Z tohto dôvodu súd výkon rozhodnutia zastavil.*“.

III.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali

tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prierahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

12.1 Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom konania vedeného okresným súdom je súdny spor spočívajúci v rozhodovaní o uplatnenej pohľadávke a jej výške, o ktorej okresný súd rozhodol v napadnutom konaní tak, že 28. júna 1994 vydal platobný rozkaz, ktorý následne doručoval dlžníkovi a sťažovateľovi. Po doručení platobného rozkazu bol spisový materiál odstúpený k nútenému výkonu súdneho rozhodnutia, ku ktorému pristúpil okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. E 3629/94 a ktoré bolo v konečnom dôsledku ukončené uznesením vydaným 1. marca 2002, ktoré sa stalo právoplatným 21. marca 2002. Vychádzajúc predovšetkým z obsahu spisu okresného súdu v napadnutom konaní a jeho postupu ústavný súd nezistil žiadnu právnu okolnosť, na základe ktorej by sa malo preskúmané konanie vyhodnotiť ako zložitú. Tak po stránke právnej, ako aj s prihliadnutím na potrebu vykonávaného dokazovania ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, čo platí v plnom rozsahu aj o v súčasnom období prebiehajúcim dokazovaní.

12.2 Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prierahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil podstatnú okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel

k zbytočným priet'ahom v konaní, práve naopak, s dôverou sa obrátil na súd a uplatnil si svoj nárok, sám ho upozorňoval na nečinnosť a taktiež sa sťažoval na priet'ahy v konaní na okresnom súde. Táto sťažnosť bola podľa vyjadrenia podpredsedníčky okresného súdu vyhodnotená ako opodstatnená, avšak sťažnostný spis nebolo možné poskytnúť zo strany napadnutého súdu v dôsledku jeho skartovania. Opodstatnenosť podanej sťažnosti pripustila aj samotná podpredsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení zo 7. mája 2010, v ktorom uviedla: „*po pripojení spisového materiálu som zistila, že vec 1 Rob 198/94 bola založená do archívu, napriek tomu, že uznesením Krajského súdu... sp. zn. 2 Co 201/98-13 z 19. 5. 1998, nachádzajúceho sa v spise E 3629/94, bolo uložené okresnému súdu... vykonať dokazovanie na zistenie, či odporca prevzal do vlastných rúk platobný rozkaz č. k. 1Rob 198/94-4 z 28. 6. 1994.*“

12.3 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označeného práva sťažovateľa v napadnutom konaní, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek tomu, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd zároveň pri posudzovaní prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a k nej pripojených príloh, s prihliadnutím na stanoviská účastníkov konania a na obsah na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatuje predovšetkým neefektívne správanie okresného súdu v období od zastavenia núteného výkonu súdneho rozhodnutia, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením z 1. marca 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. E 3629/94, do 30. apríla 2010, keď okresný súd pristúpil v napadnutom konaní k znaleckému skúmaniu pribratím znalca z odboru písomznalectva, odvetvia ručného písma. K uvedenej skutočnosti poskytla vyjadrenie aj samotná podpredsedníčka okresného súdu, keď vo svojom vyjadrení zo 7. mája 2010 okrem iného uviedla: „... *vec 1 Rob 198/94 bola založená do archívu, napriek tomu, že... bolo uložené Okresnému súdu... vykonať dokazovanie na zistenie, či odporca prevzal do vlastných rúk platobný rozkaz...*“

13. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Rob 198/94 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu). V okolnostiach danej veci ústavný súd dodáva, že ak sa aj neskôr preukáže, že dlžník riadne prevzal platobný rozkaz z 28. júna 1994, objektívne ide na ujmu okresného súdu (ktorý vec posudzoval v rámci pôvodného i exekučného konania), že s'ťažovateľ sa od roku 1994 nemôže/nemohol domôcť konečného rozhodnutia v jeho právnej veci (či už v rámci pôvodného súdneho konania, alebo exekučného súdneho konania).

14. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany s'ťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

15. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. S'ťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € z dôvodov uvedených v s'ťažnosti. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

16. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Vzhľadom na doterajšiu celkovú dĺžku konania pred súdom, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako sú najmä význam uplatňovaného nároku pre sťažovateľa, pretrvávajúci stav právnej neistoty sťažovateľa, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku v bode 3 tohto nálezu.

17. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou. Vychádzajúc z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení (ďalej len „vyhláška“) bolo možné v rámci rozhodovania o trovách konania zohľadniť dva úkony právnej služby vykonané v roku 2010, pozostávajúce z prevzatia a prípravy zastupovania a písomného podania sťažnosti ústavnému súdu. Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokátky (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2010 1/6 z výpočtového základu zo sumy 721,40 €, čo za jeden úkon právnej služby predstavuje odmenu v sume 120,23 € a 7,21 € režijný paušál. Odmena advokátke za poskytnuté právne služby v konaní pred ústavným súdom zvýšená o daň z pridanej hodnoty (keďže advokátka je jej platcom) predstavuje celkovú sumu 303,31 €, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi (výrok 4).

18. S poukazom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, sa pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumie jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010